

Fülöp Kálmán

Az én reményem

A képek némán összeállnak bennem,
arcomon érzem sebhelyes kezét
s nem bánt haragja már az éjszakának,
csak simogat az árva, vén sötét.

És látom Őt, a jelenléte éget,
melegség önt el, fehér arcú fény
csíráz véremben földi békességet,
a rőzselángok elnyúló neszén.

Aztán magammal lassan meghasonlok
s a mozdulatban csonka végzetem
határkövén szerényen térdre rogyok,
imára kulcsolom kiszáradt vén kezem.

S a pillanatban összeomlik bennem
minden, mi voltam, s nem ismerek magamra,
más lesz szememben mostantól az ember
s ha bántanak sem gerjedek haragra.

Írni szeretnék

Fehér
az
udvar

üres
vagyok
és béna

írni
szeretnék
szépet
fontosat

borús
napjaim

fakó
hóhullása
rajzol
arcomra
kékes
foltokat.

Csak

Írhattam volna
verset, szebbet is,
de ilyen az élet

engem hófúvásos
esték keresnek
kitölteni a csendet

nagyon tudok
szeretni s ha
szeretnek hálás
vagyok érte —

ne keressetek
rímekben s a
szépen hangzó
jelzők neszéből
ne várjatok verset —

csak véremben
ég az éjszaka
mint eddig soha —

az álmaidtól félek.
